

Arrest

nr. 106 052 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J-C. en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 december 2004 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad van State die de vordering bij arrest nr. 197.097 van 20 oktober 2009 verwerpt.

1.2 Op 25 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 3 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4 Op 27 november 2009 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag onvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

1.5 Op 27 december 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6 Op 14 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7 Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

1.8 Op 26 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). De beslissing werd op diezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, D.P. -administratief deskundige

En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'intégration sociale D.P. - expert administratif, wordt aa n/ il est enjoint à/au

de persoon die verklaart zich Q.T. te noemen, geboren te Baku op (...), en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn,

la personne déclarant se nommer Q.T. né(e) à Baku le (...), et qui déclare être de nationalité arménienne,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven <4>.

de quitter, immédiatement le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque<3> sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre <4>.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

L'ordre de quitter le territoire est assorti d'une interdiction d'entrée prise en vertu de l'article 3, alinéa 1er, 9° de la loi du 15 décembre 1980

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

** 1 ° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;*

M article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

** article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement*

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22.03.2012

MOTIF DE LA DECISION

L'intéressé(e) n'est pas en possession d'un document d'identité valable et/ou d'un document de voyage valable.

L'Intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire lui notifié le 22.03.2012

■ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

M En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

** 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien betrokkene geen officieel adres heeft in België, bestaat er een risico tot onderduiken. Bovendien heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt

MOTIF DE LA DECISION:

L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique, il existe donc un risque de fuite, de plus, il n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement raison pour laquelle aucun délai pour quitter le territoire ne lui est accordé et donc pourquoi une interdiction d'entrée de trois ans lui est imposée. »

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota met opmerkingen, werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

In casu werpt verzoeker geen schending op van een hogere rechtsnorm.

Terwijl daarenboven dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker reeds verschillende keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft geen enkele van deze bevelen aangevochten bij de Raad van State, dan wel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevelen zijn aldus definitief en uitvoerbaar zodat weerom komt vast te staan dat verzoeker geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Dit ook conform de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 161.703 dd. 4.8.2006; R.v.St. nr. 169.681 dd. 2.4.2007).

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, voor zover dit is gericht tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten."

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gevraagd naar diens belang bij de huidige vorderingen in het licht van de door de verweerder opgeworpen exceptie. Verzoekers raadsheer verklaart dat zijn belang erin bestaat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie tot een goed einde te brengen.

3.2 Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing verschillende componenten bevat, waaronder een terugkeerbesluit dat getroffen wordt in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

[...]

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van een bepaling die aan het bestuur geen discretionaire bevoegdheid toekent, immers “moet” in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in het onderhavige geval een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat met deze beslissing tevens, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister *cq.* staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verweerder. De verweerder kan dan ook niet voorhouden dat de thans bestreden beslissing, die zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod omvat, werd genomen in toepassing van een gebonden bevoegdheid. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, die in rechte als één geheel overkomt, kan verzoeker derhalve wel degelijk enig voordeel opleveren.

3.2 Waar de verweerder stelt dat de bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt, erkent de Raad dat in *casu* uit de stukken van het dossier blijkt dat jegens de verzoeker reeds op 14 maart 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, dat hem ter kennis gebracht werd op 22 maart 2012. De verzoeker heeft het bevel om het grondgebied te verlaten niet aangevochten en de termijn om dit alsnog te doen is inmiddels reeds ruimschoots overschreden. Het bevel is dan ook definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van een eerder bevel staat los van het thans bestreden bevel.

Zoals vermeld in punt 3.1 moet de Raad echter opmerken dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat met deze beslissing tevens, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, die in rechte als één geheel voorkomt, kan de verzoeker derhalve wel degelijk enig voordeel opleveren.

3.3 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het objectiviteitsprincipe, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding, machtsafwenning en een beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

De verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“Doordat DVZ stelt :

Als eerste onderdeel om het BGV met inreisverbod af te leveren stelt DVZ dat verzoeker, O.T. het grondgebied moet verlaten gezien hij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument heeft ;

Terwijl verzoeker aanvoert :

Dat zijn paspoort inderdaad niet meer voorzien is van een geldig visum, gezien zijn verblijf in België aangenomen werd door de vroeger indiening van een aanvraag machtiging tot verblijf gebaseerd op het

artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 volgens kopij in bijlage (stukken 2/1 tot en met 2/4 voor wat de aanvraag betreft);

(stuk 6 paspoort)

Dat die procedure hangende is, doch dat onlangs een onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ genomen werd (op datum 07.05.2012 en aan verzoeker betekend op 11 februari 2013) doch dat hiertegen eveneens bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep zal aangetekend worden ;

Doordat DVZ stelt :

Het tweede onderdeel van de reden waarom DVZ een BGV met inreisverbod aflevert vermeldt :

Dat in een verdere rubriek van de BIJLAGE 13 sexies vermeldt staat als REDEN VAN DE BESLISSING:

« Gezien de betrokkene geen officieel adres heeft in België, bestaat er een risico tot onderduiken »
Terwijl verzoeker aanvoert :

Dat dit met de werkelijkheid niet klopt gezien hij hierbij een recent bewijs van zijn inschrijving in het wachtregister van de Gemeente JETTE bij voegt ;

Dat hij te 1090 Jette, (...) verblijft en dat zijn naam steeds op de brievenbus vermeldt staat ;

Dat hij niet inziet waarom hij zou onderduiken, hij is zelf op 11 februari 2013 op het Gemeentebestuur van JETTE geweest teneinde er een bewijs van zijn inschrijving te bekomen alsmede een historiek van zijn adressen, hetgeen hierbij gevoegd wordt ;

(stukken 4 en 5)

Gezien verzoeker op 22.03.2012 door de Gemeentediensten van JETTE uitgenodigd werd om een OQT/BGV in ontvangst te nemen, wat hij ook deed, is toch het beste bewijs dat hij niet ondergedoken is (zie stuk 7 - verzoeker tekent op 22.03.2012 voor ontvangst en betekening van zijn « OQT ») ;

Gezien de gegevens van zijn regularisatie aanvraag gebaseerd op de instructies van 19.07.2009 doorgegeven aan DVZ werd verzoeker niet meer verder uitgenodigd door de diensten van de Gemeente JETTE, hij had er bijgevolg alle vertrouwen in dat zijn dossier de goede weg opging en wachtte verdere instructies af ;

Dat DVZ verder stelt als reden voor haar beslissing :

« Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22.03.2012 »

Terwijl verzoeker stelt :

Via zijn vorige advocaat werd er een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 22 december 2011 via de heer Burgemeester van JETTE en zo doende op 27.12.2011 bij DVZ ingediend ;

Dat wat het BGV van 22.03.2012 betreft, waarvan kopij hierbij gevoegd :

(stuk 7):

Gezien de toen geldende administratieve praktijk in het kader van de regularisatieprocedures van de instructies van 19.07.2009 blijkt - althans volgens verzoeker - dat in het kader van de instructies van de toenmalige Staatssecretaris/Minister er geopteerd werd om geen beroep in te dienen tegen een eventueel hangend BGV dit gezien de ingediende regularisatieaanvraag op basis van 2.8.A en 2.8.B (duurzame lokale verankering en arbeidscontract) van de instructies van 19.07.2009.

Dat dit BGV/OQT het volgende vermeldt :

« Motif de la décision :

« Demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'art. 6 ou ne peut apporter la « preuve que ce délai n'est pas dépassé (loi du 15.12.1980-art.7, al. 1,2°) »

Anderzijds stelt verzoeker dat men hem moeilijk kan uitwijzen wanneer men geen rekening houdt met het resultaat van het beroep dat hij indient in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ van 07.05.2012 zopas betekend aan verzoeker op 26.01.2013 en nogmaals op de Gemeenteadministratie te JETTE op 11.02.2013 (dus hij is niet ondergedoken) en dat men ook nog rekening moet houden met zijn eventuele aanvullende gegevens, welke hij zal bij brengen.

Besluit van verzoeker, O.T.: :

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel officieel ingeschreven staat in het wachtregister te JETTE - in tegenstelling tot wat DVZ voorhoudt -

-dat de Gemeente JETTE dit op 11.02.2013 bevestigt :

(«CERTIFICAT DE RESIDENCE : O.T. est inscrit au registre d'attente de JETTE depuis le 19.08.2009 venant de Putte - n'est pas en possession d'un titre de séjour en cours de validité » (stuk 4)

-dat verzoeker op 6.9.2010 een « attestation de réception - annexe 3 » bekomen heeft bij de Gemeente JETTE aangaande een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van art.9bis ;

(stuk 9) dat dient opgemerkt te worden dat de huisnummers 11 en 13 hetzelfde huis betreffen ;

-dat verzoeker zich verwondert, gezien zijn woonplaats te JETTE en te goeder trouw zijnde, dat door een niet afgifte van een brief van DVZ daterend 07.05.2012 (stuk 8) aangaande de onontvankelijkheid van een aanvraag machtiging tot verblijf dat op 27.12.2011 ingediend werd en dat hem tot voor

26.01.2013 niet betekend werd, dat hem plots een BGV wordt afgeleverd dan nog met een inreisverbod, daar waar hij op elke uitnodiging van de Gemeente JETTE had kunnen antwoorden zoals voorheen ;

- dat volgens artikel 74/11 § 1er van de wet van 15.12.1980 moet bij het bepalen van de duur van inreisverbod rekening gehouden worden met alle omstandigheden eigen aan elke zaak en kan volgens artikel 74/12 ook rekening gehouden worden met humanitaire omstandigheden, wat in dit geval van een plotse aflevering van een BGV dan nog met inreisverbod, zeker niet het geval was : de beslissing is zeer onzorgvuldig en te vlug genomen ;
- dat het uitvaardigen van zowel een BGV als een inreisverbod disproportioneel lijkt en ook discriminerend is, gezien hem geen termijn gegund wordt om zich degelijk op zijn verdediging en aanvulling dossier voor te bereiden : hij wenst ik een serene sfeer zijn belangen hier in België te kunnen behartigen ;

Dat in dergelijke omstandigheden verzoeker meent te mogen stellen dat DVZ onzorgvuldig, discriminerend en niet objectief handelt ; dat DVZ foutief heeft gemotiveerd daar het geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen zoals voorzien in de wet van 15.12.1980 ;

Verzoeker niet in de mogelijkheid laten, hier in België, van zijn regularisatie dossier te vervolledigen zou een schending van het vertrouwensbeginsel en van de algemene zorgvuldigheidsplicht betekenen.”

4.1.1 Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.1.1 Ten aanzien van de bevelscomponent

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten. *In casu* stelt de verweerder vast dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of een geldig reisdocument.

De verzoeker erkent uitdrukkelijk dat zijn paspoort niet meer voorzien is van een geldig visum en betoogt dat zijn verblijf in België aangenomen dient te worden aan de hand van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat de verweerder de aanvraag onontvankelijk verklaard heeft en dat hij tegen deze beslissing een beroep zal instellen bij de Raad.

Het loutere gegeven dat de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend neemt echter niet weg dat de verzoeker nog steeds niet beschikt over een geldig identiteitsdocument of een geldig reisdocument. Het louter indienen van een regularisatieaanvraag brengt geen verblijfsrecht met zich mee. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sinds 30 januari 2006 geen wettig verblijf heeft in België.

De Raad merkt tevens op dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Ook het feit dat een beroep hangende zou zijn tegen de beslissing betreffende de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen aangezien dergelijk annulatieberoep geen schorsende werking heeft.

4.1.1.2 Ten aanzien van het inreisverbod

In de bestreden beslissing baseert de verweerder de afgifte van een inreisverbod van drie jaar op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan afgeleverd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De verzoeker bevestigt dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 14 maart 2012, ter kennis gebracht werd op 22 maart 2012. Hij betoogt vervolgens dat “gezien de toen geldende administratieve praktijk in het kader van zijn regularisatieprocedure en de instructies (...) er geopteerd

werd om geen beroep in te dienen tegen een eventueel hangend bevel om het grondgebied te verlaten gezien de ingediende regularisatieaanvraag (...)".

De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing los staat van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en herhaalt dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat jegens de verzoeker inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, dd. 14 maart 2012. Waar de verzoeker meegeeft dat hij er, in het kader van de instructies van de toenmalige staatssecretaris, niet voor opteerde om dit bevel in rechte te bestrijden gelet op de ingediende regularisatie-aanvraag op grond van het criterium 2.8.A., verliest hij uit het oog dat de Raad van State bij arrest nr. 98.769 van 9 december 2009 de bedoelde instructie van 19 juli 2009 - m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet – vernietigd heeft. De verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze instructie verwijzen teneinde te verantwoorden waarom hij zich niet in rechte heeft voorzien tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2012. Het staat dan ook buiten betwisting dat de verzoeker het genoemde bevel van 14 maart 2012 niet heeft aangevochten. De termijn om dit alsnog te doen is inmiddels reeds ruimschoots overschreden. Het bevel van 14 maart 2012 is dan ook definitief en uitvoerbaar. De verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op zijn regularisatieprocedure om de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel te betwisten. De verweerder heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat de verzoeker een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd heeft. Derhalve kon de verweerder in alle redelijkheid aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen.

Vervolgens richt de verzoeker zich tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het inreisverbod waar deze stelt dat de verzoeker geen officieel adres heeft in België waardoor er een risico op onderduiken bestaat. De verzoeker betoogt dat deze stelling niet in overeenstemming is met de werkelijkheid en voegt een bewijs van zijn inschrijving in het wachtregister van de gemeente Jette toe.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing, zoals hierboven aangetoond, twee onderscheiden redengevingen bevat voor het opleggen van een inreisverbod aan de verzoeker. De redengeving die betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering, is op zich reeds voldoende om een inreisverbod op te leggen. Het is immers niet betwist dat de verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2012. Deze redengeving volstaat reeds om het opleggen van een inreisverbod te schragen. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn grieven die enkel het risico op onderduiken viseren. De eventuele gegrondheid van deze grieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden vermits dit het eerste onderdeel van de motivering, gebaseerd op de vereiste bepaald in artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet, van de bestreden beslissing onverlet laat en dit onderdeel correct is en op zich reeds de bestreden weigeringsbeslissing kan verantwoorden.

De verzoeker voert tevens aan dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer bepaald het opleggen van een inreisverbod, rekening had moeten houden met de humanitaire omstandigheden eigen aan zijn zaak. De verzoeker steunt dit deel van zijn betoog op artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De Raad is echter van oordeel dat hij in wezen artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet bedoelt.

Artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet geen plicht tot formele motivering omvat. De Raad ziet niet in welk belang de verzoeker heeft bij het voorliggend middel daar hij nalaat te specificeren met welke humanitaire omstandigheden de verweerder in zijn geval rekening had moeten houden opdat hij geen inreisverbod zou kunnen opleggen. De verzoeker beperkt zich tot een louter theoretisch betoog. Met zijn uiteenzetting slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met welbepaalde humanitaire omstandigheden eigen aan zijn zaak.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

Er is geen sprake van een beoordelingsfout of machtsoverschrijding.

4.1.2 De verzoeker voert aan dat het uitvaardigen van zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod discriminerend is. Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De verzoeker toont dit *in casu* geenszins aan.

In de mate dat de verzoeker zou doelen op een schending van het gelijkheidsbeginsel, dient dan ook te worden vastgesteld dat hij dergelijke schending niet aantoont.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar de verzoeker stelt dat het opgelegde inreisverbod disproportioneel lijkt, toont hij dan ook op geen enkele wijze een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

4.1.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoont van de zorgvuldigheidsplicht.

4.1.4 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van dit beginsel betreft.

4.1.5 In de mate dat de verzoeker nog de schending aanvoert van het objectiviteitsprincipe moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

4.2 Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE